

Arrest

nr. 199 723 van 14 februari 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VANCRAEYNEST
Avenue de Fidevoye 9
5530 YVOIR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 mei 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 april 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 12 december 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat P. VANCRAEYNEST en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De eerste verzoekende partij, de heer A., S. H., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 januari 1991.

De eerste verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 21 september 2015 en dient dezelfde dag een asielaanvraag in.

Op 8 november 2016 en 2 maart 2017 wordt de eerste verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 14 april 2017 neemt de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U, A(...) S(...) H(...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, tot de Pashtun-etnie te behoren en soennitische moslim te zijn. U bent geboren in Chaknawri (Chak Noori), district Surkhrod, provincie Nangarhar. U kent uw geboortedatum niet maar verklaart de leeftijd van 25 jaar te hebben. Heel uw leven hebt u doorgebracht in het dorp Chaknawri. U bent 12 jaar naar school geweest en behaalde het diploma middelbaar onderwijs. Vervolgens begon u aan een cursus Engels. Uw oudste broer, S(...) I(...), gaf zijn job als autoverkoper op om in dienst van de overheid een jeugdorganisatie op te richten, de Chiknowri Youth Educational & Cultural Society. U kreeg, net als alle jonge mensen in het dorp, een lidkaart van deze organisatie. Uw oudere broer was de stichter en directeur. Als lid ging u af en toe naar een vergadering en verder werd er van u verwacht dat u alle verdachte handelingen zou melden aan S(...) I(...), teneinde zo de veiligheid van het dorp te bewerkstelligen. Behalve gewapende opstandelingen zijn er namelijk ook criminele elementen actief in uw regio. Niet lang nadat deze vereniging werd opgericht, op 20 aqrab 1393 (=11 november 2014) werd uw jongere broer S(...) I(...) (OV (...)) op straat aangevallen en zwaar gewond achtergelaten. Uw oudere broer begon telefonische bedreigingen te krijgen. In de nacht van 21 op 22 hoet 1393 (=12-13 maart 2015) was er een bomexplosie aan uw huis. De politie kwam ter plaatse en deed een onderzoek dat zonder gevolg bleef. Als gevolg van deze gebeurtenissen wogen de angst en onzekerheid zo zwaar op uw familie dat uw vader besloot dat u samen met uw jongere broer Afghanistan moest verlaten. Er werd een smokkelaar gezocht en u ging via verschillende doorreislanden naar België. Na uw vertrek werden er twee moordaanslagen gepleegd op uw broer S(...) I(...). Na de laatste aanslag ontving hij ook een bedreiging van de taliban. U kwam toe in België op 21 september 2015 en u vroeg in België asiel aan op diezelfde dag net als uw broer I(...).

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan gedood te zullen worden.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u een taskara (Afghaans identiteitsbewijs) voor, uw diploma middelbaar onderwijs, de vergunning van het ministerie voor de oprichting van de youth council door uw broer S(...) I(...), een lidkaart van deze organisatie, twee aangiftes bij de politie, en de enveloppe waarmee deze documenten werden opgestuurd naar België.

B. Motivering

Wat de argumentatie betreft aangaande het feit dat u noch de Vluchtelingenstatus, noch de status van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4 §2c van de Vreemdelingenwet toegekend wordt, verwijst het CGVS naar de motivering in de beslissing waarin uw broer de vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming geweigerd wordt. Uw asielmotieven zijn immers volledig gebaseerd op de asielmotieven van uw broer en bijgevolg wordt in uw dossier dezelfde beslissing genomen. Het CGVS verwijst naar de beslissing van uw broer die u hieronder kunt lezen:

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken. Uw relaas vertoont immers talrijke tegenstrijdigheden en inconsistenties.

Vooreerst dienen volgende bedenkingen te worden gemaakt bij uw beweerde geboortedatum. Immers, overeenkomstig de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij op 18 december 2015 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2°; 6§2, 1°; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 “Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen” van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004, en die aantoonde dat u ouder bent dan 18 jaar - waarbij u een leeftijd werd toegekend van 20,5 jaar met een standaarddeviatie van 1,6 jaar - kan u niet worden beschouwd als minderjarige. Uit het feit dat u bij uw asielaanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde 17 jaar te zijn blijkt dat u heeft getracht de Belgische asielinstanties op

intentionele wijze te misleiden. Om uw leeftijd te staven legt u ook nog een taskara neer. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal (CGVS) beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus 'Afghanistan: Corruptie en valse documenten'). Corruptie is wijdverbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteitsgegevens van de Afghaanse asielzoeker. Dat u de asielinstanties op intentionele wijze trachtte te misleiden doet uw algemene geloofwaardigheid uiteraard geen goed.

Los van het voorgaande en vooraleer in te gaan op de talrijke inconsistenties en tegenstrijdigheden in uw verklaringen en tussen de verklaringen van u en van uw broer onderling, dient in eerste instantie vermeld te worden dat uit jullie beider verklaringen uiteindelijk kon begrepen worden dat zowel u als uw broer S(...) H(...) de activiteiten van jullie oudere broer S(...) I(...) aanwijzen als mogelijke reden voor het feit dat u aangevallen werd en jullie Afghanistan dienden te ontvluchten (CGVS 1, p.9 en CGVS broer 1, p.9). Hierbij kan onmiddellijk de bedenking gemaakt worden dat het verbazing mag wekken dat jullie oudere broer I(...), wiens activiteiten en functie aan de basis lagen van al jullie problemen, zich nog steeds op dezelfde plek in Afghanistan bevindt, samen met zijn vrouw en kinderen en met jullie ouders, notabene in hetzelfde huis waarin jullie allen samenwoonden en waarvan jullie beiden beweren dat er al een bom in gegooid werd. Het hoeft weinig betoog te stellen dat dit gegeven op zich de nodige twijfels zaait betreffende de door jullie ingeroepen asielmotieven. Men zou immers logischerwijze kunnen verwachten dat het vooral jullie oudere broer I(...) is, die in eerste instantie bescherming nodig heeft en niet jullie. Bovendien verklaarde u zelf wel dat u aangevallen werd in Jalalabad maar stelde u tegelijkertijd dat u niet wist waarom dit gebeurde waardoor u er eigenlijk zelf ook niet concreet in slaagde om een link te leggen naar uw oudere broer I(...) (CGVS 1, p.14).

De twijfels die ontstonden omwille van deze door jullie geschetste context, worden verder bevestigd door de volgende vaststellingen:

U verklaart de taliban te vrezen omdat u het slachtoffer was van twee geweldplegingen: de eerste keer vond plaats in Jalalabad. Terwijl u op weg was naar een sportclub bent u onverhoeds langs achter aangevallen. U werd neergestoken, en kreeg dan een slag waardoor u het bewustzijn verloor. U kwam pas weer bij bewustzijn in het ziekenhuis (CGVS 1, p.9-10,13). U ondersteunt dit relaas met twee documenten: een verklaring van het ziekenhuis en een medisch attest dat uw littekens beschrijft. Over het medisch attest dat u voorlegde dient te worden opgemerkt dat dit zich beperkt tot de vaststelling dat u littekens heeft. Over de omstandigheden waarin die letsels zijn opgelopen die deze littekens hebben veroorzaakt kan dit document zich niet uitspreken. Zelf kan u hierover ook geen duiding geven omdat u niet gezien hebt wat er gebeurde (CGVS 2, p. 11-12). Vreemd genoeg kan u ook niet de minste uitleg geven bij de vraag of sommige van deze littekens het gevolg zouden zijn van een medische ingreep (CGVS 2, p.11) terwijl u toch in de mogelijkheid verkeerde om tijdens uw verzorging in het ziekenhuis aan het personeel daar te vragen wat zij met u hadden gedaan, net zoals mag verwacht worden dat u van uw dokters een prognose zou vragen omtrent uw herstel. Uw broer verklaarde immers dat u nog in de operatiezaal was toen hij toekwam in het ziekenhuis, wat indiceert dat u een ingreep hebt ondergaan (CGVS broer 2, p.5) Dat u hierover onwetendheid inroept is dus hoogst eigenaardig. Dat u deze onwetendheid in stand hebt gehouden door de documenten die u voorlegt zelf niet te lezen, hoewel die volgens u het relaas staven (CGVS 2, p.10) geeft blijk van een desinteresse in de feiten die toch aan de basis zouden liggen van uw vertrek uit Afghanistan. Dit doet op ernstige wijze afbreuk aan uw geloofwaardigheid, temeer omdat u tijdens het gehoor met stijgende verbazing kennis hebt genomen van de inhoud van dit document, en de tegenstrijdigheden tussen de inhoud van dit document met uw verklaringen wijt aan het gebrekkige opleidingsniveau van de opsteller ervan, die volgens u een ongeletterde was (CGVS 2, p.13). Daarmee ondergraaft u zelf de bewijskracht van het document dat u hebt voorgelegd ter staving van uw asielrelaas. U spreekt zich ook tegen over de totstandkoming van het document in kwestie. U speculeert aanvankelijk dat dit document daags na uw ziekenhuisopname is geschreven, en antwoordt stellig dat het document dateert van voor uw vertrek uit Afghanistan (CGVS 2, p.10). De datums in het document zijn echter van na uw vertrek. Wanneer u daarop wordt gewezen, wijzigt u uw verklaring: u vertelt dan dat uw broer deze documenten heeft gehaald en dat u niet weet of ze voor dan wel na uw vertrek zijn opgesteld (CGVS 2, p.11).

Verder wil het Commissariaat-generaal ook opmerken dat u over deze aanval niet consistent bent in uw verklaringen: tijdens het eerste gehoor verklaarde dat u eerst bent neergestoken, en dan een slag kreeg waardoor u het bewustzijn verloor (CGVS 1, p.13), daar waar u tijdens het tweede gehoor

vertelde dat u zich helemaal niet herinnert dat u bent neergestoken (CGVS 2, p.12). Ook in de verklaringen die u aflegt over de nasleep van dit incident zijn tegenstrijdigheden te bespeuren: zo verklaart u dat men u bij uw ontwaken in het ziekenhuis vertelde wat er met u gebeurd was (CGVS 1, p.13). Uw broer verklaart echter dat ze pas wisten wat er gebeurd was toen u hen dat vertelde (CGVS broer 2, p.6). Hiermee geconfronteerd verklaart u plots dat u zich dat niet herinnert (CGVS 2, p.15). De verklaringen van uw broer S(...) H(...) lopen verder uiteen met die van u: hij verklaart namelijk dat uw broer S(...) I(...) niet wist wat er gebeurd was toen hij arriveerde in het hospitaal, en dat de mensen die u naar daar hadden gebracht op dat ogenblik al vertrokken waren (CGVS broer 2, p.6). U verklaart nochtans dat uw broer S(...) I(...) in het hospitaal met de getuigen had gesproken, en van hen minstens drie verschillende beschrijvingen had gehoord over de daders (CGVS 2, p.11). Eerst verklaart u dat uw broer u dit pas vertelde toen u uit het ziekenhuis was ontslagen (CGVS 2, p.14), om meteen daarna uw verklaring te wijzigen: u zegt dan dat men u dat vertelde toen u de volgende dag bent wakker geworden in het hospitaal (CGVS 2, p.14). Uw broer S(...) H(...) verklaart dat hij na uw ontslag uit het ziekenhuis persoonlijk met de getuigen is gaan praten om meer te weten te komen (CGVS broer 2, p.6). U weet niet of dat zo is, u denkt dat het zou kunnen (CGVS 2, p.15). Het is merkwaardig dat u en uw broer geen gelijklopende verklaringen afleggen over een dergelijk cruciale gebeurtenis. Het is bovendien vreemd dat verschillende met Kalashnikovs uitgeruste talibanstrijders u hebben aangevallen (CGVS 1, p.9) en hadden kunnen ontvoeren of zelfs doden zonder enige tegenstand, zo verklaart althans uw broer die zich beroept op ooggetuigen (CGVS broer 1, p.14, CGVS broer 2, p.6). U was dus op dat moment overgeleverd aan hun genade, maar toch zijn zij snel weer vertrokken. Ze eisten niet eens deze aanslag op, zo blijkt het uit uw verklaring dat uw oudere broer S(...) I(...) pas na uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal ontdekte dat het de taliban waren die hem viseerden (CGVS 2, p.4). Er is geen enkele aanwijzing voor uw bewering dat men u aanviel in de plaats van uw oudste broer omdat u geen bodyguards had (CGVS 1, p.14) want blijkens uw verklaringen hebben de taliban uw huis nog met een bom bestookt (CGVS 1, p.10) en ook tweemaal uw broer S(...) I(...) beschoten in zijn wagen, telkens zonder daarbij hinder te ondervinden van de bodyguards van uw broer (CGVS 1, p.7,17, CGVS 2, p.4). De door u aangehaalde feiten ontberen een logische samenhang. Het cumulatieve effect van deze vaststellingen maakt dat het Commissariaat-generaal geen geloof hecht aan de door u geschetste omstandigheden waarin u stelt de verwondingen te hebben opgelopen.

Ook bij het tweede incident, de bomaanslag op uw ouderlijke huis, kunnen er tegenstrijdigheden vastgesteld worden. Zo verklaart u aanvankelijk stellig dat jullie aan het eten waren toen de bom werd gegooid. Uw broers waren allebei aanwezig. Het is makkelijk om daar zeker van te zijn, want volgens u bevond iedereen zich in dezelfde ruimte (CGVS 1, p.15-16). Uw broer S(...) H(...) daarentegen verklaart dat iedereen aan het eten was, behalve uw oudste broer S(...) I(...), die afwezig was. S(...) H(...) moest hem bellen om hem op de hoogte te stellen (CGVS broer 1, p.16). Tijdens uw tweede gehoor is de vraag nogmaals aan u gesteld wie er allemaal thuis was tijdens de bomaanslag. U herhaalt dat uw beide broers aanwezig waren, maar ditmaal voegt u daar aan toe dat u zelf in een ander vertrek was gaan zitten. U geeft dat dan ook als uitleg waarom u op dat vlak niet hetzelfde vertelt als uw broer (CGVS 2, p.15-16). Aangezien u tot op dat ogenblik geen zweem van twijfel had geuit over de aanwezigheid van uw broer S(...) I(...), is deze uitleg bezwaarlijk overtuigend te noemen, evenmin als het argument van uw broer als zou u de vraag verkeerd begrepen hebben (CGVS broer 2, p.8): de vraag is u in beide gehoren expliciet gesteld en uw wijzigde uw verklaring pas toen u werd geconfronteerd met die van uw broer. Aangezien zowel uw broer als uzelf in eerste instantie verklaarden dat jullie de bomaanslag samen hebben meegemaakt, is het onlogisch dat uw beider verklaringen op zo een cruciaal punt niet overeenstemmen. Over het document dat u over deze gebeurtenis voorlegde dienen dezelfde opmerkingen gemaakt te worden als hierboven. In de eerste plaats is het hoogst eigenaardig dat u documenten neerlegt die volgens u een bewijs zijn van uw relaas, maar dat u zelf aangeeft deze niet te hebben gelezen, deze desinteresse doet alweer de wenkbrauwen fronsen, temeer dat u scholing genoot en kunt lezen en schrijven wat niet gezegd kan worden van een groot deel van de Afghaanse bevolking (CGVS 2, p.10). Verder blijkt uit de datum die op het document staat, 5 jaddi 1394 (=26 december 2015) dat het gaat om een brief met een gesolliciteerd karakter, dat op uw vraag en in uw naam is opgesteld nadat u reeds in België was toegekomen. De bewijswaarde van dergelijke documenten is dan ook zeer gering. Ook bij de documenten van uw broer dringt deze bedenking zich op: in weerwil van zijn verklaring dat deze documenten geschreven zijn voor het vertrek uit Afghanistan (CGVS 2, p.8), blijkt uit de datums die erop staan, 28 mizan 1394 (=20 oktober 2015) en 26 qaws 1394 (=17 december 2015) dat deze pas zijn opgesteld nadat jullie in België zijn toegekomen.

Tijdens uw eerste interview, bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), hebt u gezegd dat uw broer S(...) I(...) werd bedreigd door onbekenden die zeiden dat hij moest stoppen met zijn werk (DVZ, vragenlijst CGVS vraag 3.5). Ook uw broer verklaarde toen dat S(...) I(...) werd bedreigd door onbekenden (DVZ,

vragenlijst CGVS broer vraag 3.5). In de loop van uw eerste gehoor op het CGVS verklaart u dat u niet weet waarom u bent aangevallen, hoewel u die aanval onrechtstreeks wel in verband brengt met het werk van uw broer. U stelt echter dat u alleen weet dat hij telefoontjes kreeg, en dat als iemand bedreigd zou zijn, dat het uw oudste broer zou zijn (CGVS 1, p.14). Uw broer S(...) H(...) legde gelijklopende verklaringen af in zijn eerste gehoor op het CGVS en voegt daaraan toe dat hij over die telefoontjes pas hoorde toen hij in België is toegekomen (CGVS broer 1, p.15). Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS werd u meermaals gevraagd hoe het komt dat u bij aankomst in België (i.c. wanneer u verklaringen aflegde bij DVZ) wist van de bedreigingen tegen uw broer, terwijl u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS verklaard had dat u niet wist of er bedreigingen waren geuit. U verklaart dan dat uw broer S(...) H(...), die samen met u hier in België is, u vertelde over de dreigementen en dat u pas sinds kort voor het tweede gehoor wist dat de taliban achter deze dreigementen zaten (CGVS 2, p.4-5,16). Daarmee heeft u echter niet opgehelderd waarom u tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal deed uitschijnen dat u niets wist over deze dreigementen. Uw broer ontkent dat hij deze verklaring heeft afgelegd bij DVZ en houdt vol dat hij slechts kort voor zijn tweede gehoor ontdekte dat S(...) I(...) bedreigingen kreeg (CGVS broer 2, p.5). Het louter ontkennen van wat er verklaard werd tijdens het eerste interview (bij DVZ) wanneer men daarmee wordt geconfronteerd is echter geen afdoende antwoord. De kans wordt namelijk geboden aan het begin van het gehoor op het Commissariaat-generaal om opmerkingen of correcties aan te brengen aan de verklaring die bij DVZ is afgelegd, en uw broer S(...) H(...) heeft toen niet gezegd dat er onnauwkeurigheden in het verslag stonden (CGVS broer 1, p.1-2). Dat jullie allebei geen gelijklopende verklaringen afleggen doorheen de verschillende interviews doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. U roept in dat u als jongere broer niet op de hoogte werd gehouden van wat er gebeurde in Afghanistan (CGVS 1, p.11). Uw broer S(...) H(...) haalt hetzelfde argument aan (CGVS broer 1, p.16,17,18). Het is hoogst merkwaardig dat u uw familie, uw vrienden en uw land hebt achtergelaten zonder dat u zich op de hoogte stelde van de precieze redenen van uw vertrek, en dat u zelfs in België, wanneer u duidelijk was gemaakt dat u hier uw asielmotieven moest komen toelichten, deze informatie niet probeerde te bemachtigen. Dit geldt a fortiori omdat er in de documenten die u en uw broer hebben voorgelegd ook staat dat uw familie het doelwit was van doodsb bedreigingen, waarvan er een zelfs nadrukkelijk stelt dat die bedreigingen uitgaan van tegenstanders van de regering. U verklaart dat u deze documenten niet hebt gelezen (CGVS 2, p.10) maar uw broer heeft ze wel gelezen (CGVS broer 2, p.8) en dus mag worden aangenomen dat hij van de inhoud op de hoogte zou zijn, in het licht van het feit dat hij 12 jaar naar school is geweest en zowel Dari als Pashto machtig is (CGVS broer 1, p.4). Zijn uitleg als zou men met doodsb bedreigingen de bomaanslag bedoelen (CGVS broer 2, p.8) kan niet overtuigen: dat is een erg eigenaardige interpretatie van de tekst. Aangezien u nog steeds in contact staat met uw familie in Afghanistan (CGVS 1, p.7, CGVS broer 1, p.7) had u ruimschoots de gelegenheid om dit te doen. Het is immers aan u, die in België bescherming vraagt, om de vrees voor vervolging die u inroept aannemelijk te maken door zo volledig mogelijke verklaringen af te leggen. Ook hier moet dus worden vastgesteld dat uw geloofwaardigheid taant vanwege uw kennelijke desinteresse in de problemen die aan de basis van uw vertrek zouden liggen. Uw broer verklaart dat hij er niet van op de hoogte was dat hij tijdens een asielprocedure vragen zou moeten beantwoorden (CGVS broer 1, p.18). Het wordt echter doorheen de asielprocedure duidelijk uitgelegd wat er van de asielzoeker verwacht wordt: bij het voorafgaand advies van de vragenlijst CGVS van DVZ staat in kristalheldere bewoordingen dat u de mogelijkheid geboden zal worden om uitvoerig alle elementen en feiten weer te geven. U en uw broer hadden overigens een raadsman ter beschikking aan wie jullie vragen over de procedure konden richten. Deze verschoningsgrond kan het Commissariaat-generaal bijgevolg niet aanvaarden.

Voorts moet er nog worden opgemerkt dat u zelf geen melding maakt van dreigementen tegen uw persoon, iets dat u expliciet werd gevraagd (CGVS 1, p.14, CGVS 2, p.4). Behalve de door u beweerde aanval op uw persoon, waarvan de omstandigheden in dewelke deze zou hebben plaatsgevonden alsook de mogelijke oorzaak ervan om bovenstaande redenen niet geloofwaardig wordt geacht, en uw verklaringen over de bom die naar jullie huis gegooid werd, waaraan evenmin geloof wordt gehecht, zijn er geen concrete feiten die erop wijzen dat u bij terugkeer een vrees heeft in de zin van de vluchtelingenconventie. Ook uw broer S(...) H(...) verklaart dat hij geen reden heeft om te denken dat hij persoonlijk werd geviséerd, hij vertrok gewoon omdat jullie vader hem dat gebod en vermeldt de algemene slechte situatie in Afghanistan als reden waarom hij bij terugkeer vreest gedood te worden (CGVS broer 1, p.18, 19). Uw oudste broer S(...) I(...), die wel het doelwit zou uitmaken van deze terreurcampagne tegen uw familie, woont zoals eerder al vermeld werd volgens u nog steeds in hetzelfde dorp (CGVS 1, p.7; CGVS broer 2, p.4). Volgens uw verklaringen is hij al meermaals het doelwit geweest van moordaanslagen (CGVS 1, p.7,14, CGVS 2, p.4; CGVS broer 1, p.7,17, CGVS broer 2, p.5). S(...) I(...) draagt een wapen en heeft bodyguards die hem overal vergezellen (CGVS 1, p.10,17, CGVS 2, p.9). Als uw broer S(...) I(...) dus niet thuis is, en volgens u brengt hij zijn tijd vooral in

het districtscentrum door, blijft zijn familie dus onbeschermd achter (CGVS 1, p.17, CGVS broer 1, p.11). Gevraagd naar veiligheidsmaatregelen na de aanslag op uw huis, noemt u alleen het feit u en uw broer het land hebben verlaten. U legt dus nadrukkelijk het verband tussen de bomaanslag en uw vertrek (CGVS 1, p.15). U slaagt er evenwel niet in om te verduidelijken hoe uw vertrek de overige bewoners van het aangevallen huis zou beveiligen. Uw antwoord beperkt zich tot de vaststelling dat S(...) I(...) zijn gezin en jullie bejaarde ouders niet kunnen achterlaten (CGVS 1, p.17). U herhaalt dit tijdens uw tweede gehoor, en legt ook uit dat uw familieleden niet buiten komen, met uitzondering van S(...) I(...). Wanneer u vervolgens wordt gevraagd of het binnenshuis wel veiliger is als er al eens een granaat naar binnen werd gegooid, antwoordt u dat u dat niet weet (CGVS 2, p.9). Voor de aanslagen die na uw aankomst in België op uw oudste broer I(...) zijn gepleegd zijn er alleen de blote beweringenn van u en uw broer. In het licht van de alreeds talrijke vastgestelde tegenstrijdigheden en inconsistenties, kunnen deze blote beweringen op zich niet volstaan om een geloofwaardige vrees voor u en uw broer aan te tonen. Het is namelijk zeer moeilijk om in te zien hoe de door u voorgehouden vrees te verenigen valt met het gedrag van uw oudste broer S(...) I(...), die nog steeds op dezelfde plaats woont hoewel hij volgens u het hoofddoelwit is.

De lidkaart van de Chiknowri youth council die door u werd neergelegd, volstaat niet om een gegronde vrees aan te tonen. U verklaart immers nergens dat u het slachtoffer werd van vervolging vanwege uw lidmaatschap. Bovendien verklaart u dat alle jonge mensen in het dorp lid werden en zo een kaart kregen (CGVS 1, p.13; CGVS broer 1, p.11,12). Daarbij maakt u geen gewag van enige toelatingscriteria. U verklaart zelf heel nadrukkelijk dat u niets deed in het kader van deze vereniging (CGVS 1, p.12). U vermeldt niet eens de occasionele vergaderingen die de vereniging volgens uw broer hield (CGVS broer 1, p.9). Hij heeft het ook over meldingen van verdachte handelingen doch kan hiervan geen concreet voorbeeld geven (CGVS broer 1, p.11,12). Het is niet aannemelijk dat het volledig vrijblijvende lidmaatschap van een dergelijk organisatie een vrees voor vervolging zou inhouden ook al gaat het om een officieel erkende organisatie, zoals moet blijken uit de oprichtingsakte die u hebt voorgelegd. Hier moet in herinnering gebracht worden dat Afghaanse documenten slechts een zeer beperkte bewijswaarde hebben (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus 'Afghanistan: Corruptie en valse documenten').

Voor u persoonlijk wil het Commissariaat-generaal tenslotte nog aanstippen dat u over uw Facebookprofielen niet oprecht bent geweest tijdens uw gehoor. Tijdens uw tweede gehoor deed u uitschijnen dat er profielen onder uw naam zijn aangemaakt door onbekenden (CGVS 2, p.5). Later wijzigt u uw verklaring en geeft u toe dat u een tweede profiel had aangemaakt omdat u dacht dat de Belgische staat, waarvan u de bescherming inroept, uw eerste Facebookprofiel zou kunnen bespioneren (CGVS 2, p.7). Gevraagd naar een ander profiel met uw foto en onder uw naam keert u terug naar uw uitleg dat een onbekende daarvoor verantwoordelijk is (CGVS 2, p.14). U schept ook pas na herhaaldelijk vragen duidelijkheid over uw contacten op Facebook: zo antwoordt u aanvankelijk dat u niet weet wie Said Ahmad Asrar is, dat het maar een Facebookvriend is, terwijl iets later verklaart dat het een dorpsgenoot was die in Afghanistan dezelfde club frequenteerde als u (CGVS 2, p.7-8). Dergelijke inconsistenties wijzen erop dat u het Commissariaat-generaal zand in de ogen wil strooien. Overigens is de woonplaats die uw broer S(...) I(...) op Facebook zette, Kabul, strijdig met uw verklaringen als zou hij in Surkhrod wonen en werken (CGVS 1, p.7,17; CGVS 2, p.6). Het is weinig aannemelijk dat hij daarmee de taliban op een dwaalspoor zou proberen zetten, zoals u vermoedt, of dat hij Kabul geschreven heeft omdat alle Afghanen dat doen (CGVS 2, p.6). Met dergelijke beweringen wakkert u de vermoedens aan dat u geen volledige en betrouwbare verklaringen heeft afgelegd. Al deze vaststellingen tasten uw geloofwaardigheid verder aan.

Het geheel van deze vaststellingen maakt dan ook dat het Commissariaat-generaal aan uw relaas geen geloof kan hechten. De Vluchtelingenstatus kan u dus niet worden toegekend. Op basis van uw verklaringen komt u evenmin in aanmerking voor de status van subsidiaire bescherming.

De overige documenten die u heeft neergelegd kunnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen. Uw taskara en de enveloppe die u hebt voorgelegd zijn louter een aanwijzing van uw identiteit en herkomst. Zij hebben geen enkele betrekking op de door u ingeroepen vluchtmotieven. Dezelfde redenering gaat op voor de door u opgelopen verwondingen, hoewel u wel degelijk littekens heeft, spuit u mist over de manier waarop u deze heeft opgelopen en de oorzaken ervan waardoor de nood aan internationale bescherming niet kan aangetoond worden.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate

van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 14 december 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, zoals waar u woonachtig bent, maar de facto- in

een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bembommen of magnetische IED's op hun voertuigen.

Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten geviséerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Aangezien uw problemen met de taliban niet geloofwaardig geacht worden, en uit bovenstaande argumentatie blijkt dat de veiligheidstoestand in uw dorp aanvaardbaar is, staat niets uw terugkeer in de weg. U verklaart immers zelf dat u bereid bent om terug te keren als het veilig is en u geen problemen heeft met de taliban (CGVS 2, p.9). De door u neergelegde documenten werpen geen andere blik op deze conclusie. Er werd eerder in de motivering van deze beslissing al ten overvloede gewezen op de geringe bewijswaarde van Afghaanse documenten en op het gebrek aan consistentie tussen uw verklaringen en de neergelegde documenten. .

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede verzoekende partij, de heer A., S. I., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 30 september 1998.

De tweede verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 21 september 2015 en dient dezelfde dag een asielaanvraag in.

Op 8 november 2016 en 2 maart 2017 wordt de tweede verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 14 april 2017 neemt de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U, A(..) S(...) I(...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, tot de Pashtun-etnie te behoren en soennitische moslim te zijn. U bent geboren in Chaknowri (Chak Noori), district Surkhrod, provincie Nangarhar. U kent uw geboortedatum niet maar verklaart de leeftijd van 17 jaar te hebben. Heel uw leven hebt u doorgebracht in het dorp Chaknowri. U bent 11 jaar naar school geweest. Uw oudste broer, S(...) I(...), gaf zijn job als autoverkoper op om in dienst van de overheid een jeugdorganisatie op te richten, de Chiknowri Youth Educational & Cultural Society. Uw oudere broer was de stichter en directeur daarvan. U kreeg, net als alle jonge mensen in het dorp, een lidkaart van deze organisatie. Als lid werd van u verwacht dat u alle verdachte handelingen zou melden aan S(...) I(...), om zo de veiligheid van het dorp te bewerkstelligen. Behalve gewapende opstandelingen zijn er namelijk ook criminele elementen actief in uw regio. Niet lang nadat deze vereniging werd opgericht, op 20 aqrab 1393 (=11 november 2014) werd u onderweg naar de sportclub op de openbare weg aangevallen. U verloor het bewustzijn en kwam de volgende dag weer bij in het ziekenhuis. Uw oudere broer begon telefonische bedreigingen te ontvangen. In de nacht van 21 op 22 hoet 1393 (=12 op 13 maart 2015) was er een bomexplosie aan uw huis. De politie kwam ter plaatse en begon een onderzoek, dat zonder gevolg bleef. Als gevolg van deze gebeurtenissen wogen de angst en onzekerheid zo zwaar op uw familie dat uw vader besloot dat u Afghanistan moest verlaten, samen met uw oudere broer S(...) H(...) (OV (...)). Er werd een smokkelaar gezocht en u ging via verschillende doorreislanden naar België. Na uw vertrek werden er twee moordaanslagen gepleegd op uw broer S(...) I(...). Na de laatste aanslag ontving hij ook een bedreiging van de taliban. U kwam toe in België op 21 september 2015 en u vroeg in België asiel aan op diezelfde dag, net als uw broer S(...) H(...).

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan gedood te zullen worden.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u een taskara (Afghaans identiteitsbewijs) voor, een lidkaart van de Chiknowri youth council, een medisch attest, een aangifte bij de politie, een verklaring van het ziekenhuis en de enveloppe waarmee deze documenten werden opgestuurd naar België.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken. Uw relaas vertoont immers talrijke tegenstrijdigheden en inconsistenties.

Vooreerst dienen volgende bedenkingen te worden gemaakt bij uw beweerde geboortedatum. Immers, overeenkomstig de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij op 18 december 2015 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2°; 6§2, 1°; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 “Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen” van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004, en die aantoonde dat u ouder bent dan 18 jaar - waarbij u een leeftijd werd toegekend van 20,5 jaar met een standaarddeviatie van 1,6 jaar - kan u niet worden beschouwd als minderjarige. Uit het feit dat u bij uw asielaanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde 17 jaar te zijn blijkt dat u heeft getracht de Belgische asielinstanties op

intentionele wijze te misleiden. Om uw leeftijd te staven legt u ook nog een taskara neer. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal (CGVS) beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus 'Afghanistan: Corruptie en valse documenten'). Corruptie is wijdverbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteitsgegevens van de Afghaanse asielzoeker. Dat u de asielinstanties op intentionele wijze trachtte te misleiden doet uw algemene geloofwaardigheid uiteraard geen goed.

Los van het voorgaande en vooraleer in te gaan op de talrijke inconsistenties en tegenstrijdigheden in uw verklaringen en tussen de verklaringen van u en van uw broer onderling, dient in eerste instantie vermeld te worden dat uit jullie beider verklaringen uiteindelijk kon begrepen worden dat zowel u als uw broer S(...) H(...) de activiteiten van jullie oudere broer S(...) I(...) aanwijzen als mogelijke reden voor het feit dat u aangevallen werd en jullie Afghanistan dienden te ontvluchten (CGVS 1, p.9 en CGVS broer 1, p.9). Hierbij kan onmiddellijk de bedenking gemaakt worden dat het verbazing mag wekken dat jullie oudere broer I(...), wiens activiteiten en functie aan de basis lagen van al jullie problemen, zich nog steeds op dezelfde plek in Afghanistan bevindt, samen met zijn vrouw en kinderen en met jullie ouders, notabene in hetzelfde huis waarin jullie allen samenwoonden en waarvan jullie beiden beweren dat er al een bom in gegooid werd. Het hoeft weinig betoog te stellen dat dit gegeven op zich de nodige twijfels zaait betreffende de door jullie ingeroepen asielmotieven. Men zou immers logischerwijze kunnen verwachten dat het vooral jullie oudere broer I(...) is, die in eerste instantie bescherming nodig heeft en niet jullie. Bovendien verklaarde u zelf wel dat u aangevallen werd in Jalalabad maar stelde u tegelijkertijd dat u niet wist waarom dit gebeurde waardoor u er eigenlijk zelf ook niet concreet in slaagde om een link te leggen naar uw oudere broer I(...) (CGVS 1, p.14).

De twijfels die ontstonden omwille van deze door jullie geschetste context, worden verder bevestigd door de volgende vaststellingen:

U verklaart de taliban te vrezen omdat u het slachtoffer was van twee geweldplegingen: de eerste keer vond plaats in Jalalabad. Terwijl u op weg was naar een sportclub bent u onverhoeds langs achter aangevallen. U werd neergestoken, en kreeg dan een slag waardoor u het bewustzijn verloor. U kwam pas weer bij bewustzijn in het ziekenhuis (CGVS 1, p.9-10,13). U ondersteunt dit relaas met twee documenten: een verklaring van het ziekenhuis en een medisch attest dat uw littekens beschrijft. Over het medisch attest dat u voorlegde dient te worden opgemerkt dat dit zich beperkt tot de vaststelling dat u littekens heeft. Over de omstandigheden waarin die letsels zijn opgelopen die deze littekens hebben veroorzaakt kan dit document zich niet uitspreken. Zelf kan u hierover ook geen duiding geven omdat u niet gezien hebt wat er gebeurde (CGVS 2, p. 11-12). Vreemd genoeg kan u ook niet de minste uitleg geven bij de vraag of sommige van deze littekens het gevolg zouden zijn van een medische ingreep (CGVS 2, p.11) terwijl u toch in de mogelijkheid verkeerde om tijdens uw verzorging in het ziekenhuis aan het personeel daar te vragen wat zij met u hadden gedaan, net zoals mag verwacht worden dat u van uw dokters een prognose zou vragen omtrent uw herstel. Uw broer verklaarde immers dat u nog in de operatiezaal was toen hij toekwam in het ziekenhuis, wat indiceert dat u een ingreep hebt ondergaan (CGVS broer 2, p.5) Dat u hierover onwetendheid inroept is dus hoogst eigenaardig. Dat u deze onwetendheid in stand hebt gehouden door de documenten die u voorlegt zelf niet te lezen, hoewel die volgens u het relaas staven (CGVS 2, p.10) geeft blijk van een desinteresse in de feiten die toch aan de basis zouden liggen van uw vertrek uit Afghanistan. Dit doet op ernstige wijze afbreuk aan uw geloofwaardigheid, temeer omdat u tijdens het gehoor met stijgende verbazing kennis hebt genomen van de inhoud van dit document, en de tegenstrijdigheden tussen de inhoud van dit document met uw verklaringen wijt aan het gebrekkige opleidingsniveau van de opsteller ervan, die volgens u een ongeletterde was (CGVS 2, p.13). Daarmee ondergraaft u zelf de bewijskracht van het document dat u hebt voorgelegd ter staving van uw asielrelaas. U spreekt zich ook tegen over de totstandkoming van het document in kwestie. U speculeert aanvankelijk dat dit document daags na uw ziekenhuisopname is geschreven, en antwoordt stellig dat het document dateert van voor uw vertrek uit Afghanistan (CGVS 2, p.10). De datums in het document zijn echter van na uw vertrek. Wanneer u daarop wordt gewezen, wijzigt u uw verklaring: u vertelt dan dat uw broer deze documenten heeft gehaald en dat u niet weet of ze voor dan wel na uw vertrek zijn opgesteld (CGVS 2, p.11).

Verder wil het Commissariaat-generaal ook opmerken dat u over deze aanval niet consistent bent in uw verklaringen: tijdens het eerste gehoor verklaarde dat u eerst bent neergestoken, en dan een slag kreeg waardoor u het bewustzijn verloor (CGVS 1, p.13), daar waar u tijdens het tweede gehoor

vertelde dat u zich helemaal niet herinnert dat u bent neergestoken (CGVS 2, p.12). Ook in de verklaringen die u aflegt over de nasleep van dit incident zijn tegenstrijdigheden te bespeuren: zo verklaart u dat men u bij uw ontwaken in het ziekenhuis vertelde wat er met u gebeurd was (CGVS 1, p.13). Uw broer verklaart echter dat ze pas wisten wat er gebeurd was toen u hen dat vertelde (CGVS broer 2, p.6). Hiermee geconfronteerd verklaart u plots dat u zich dat niet herinnert (CGVS 2, p.15). De verklaringen van uw broer S(...) H(...) lopen verder uiteen met die van u: hij verklaart namelijk dat uw broer S(...) I(...) niet wist wat er gebeurd was toen hij arriveerde in het hospitaal, en dat de mensen die u naar daar hadden gebracht op dat ogenblik al vertrokken waren (CGVS broer 2, p.6). U verklaart nochtans dat uw broer S(...) I(...) in het hospitaal met de getuigen had gesproken, en van hen minstens drie verschillende beschrijvingen had gehoord over de daders (CGVS 2, p.11). Eerst verklaart u dat uw broer u dit pas vertelde toen u uit het ziekenhuis was ontslagen (CGVS 2, p.14), om meteen daarna uw verklaring te wijzigen: u zegt dan dat men u dat vertelde toen u de volgende dag bent wakker geworden in het hospitaal (CGVS 2, p.14). Uw broer S(...) H(...) verklaart dat hij na uw ontslag uit het ziekenhuis persoonlijk met de getuigen is gaan praten om meer te weten te komen (CGVS broer 2, p.6). U weet niet of dat zo is, u denkt dat het zou kunnen (CGVS 2, p.15). Het is merkwaardig dat u en uw broer geen gelijklopende verklaringen afleggen over een dergelijk cruciale gebeurtenis. Het is bovendien vreemd dat verschillende met Kalashnikovs uitgeruste talibanstrijders u hebben aangevallen (CGVS 1, p.9) en hadden kunnen ontvoeren of zelfs doden zonder enige tegenstand, zo verklaart althans uw broer die zich beroept op ooggetuigen (CGVS broer 1, p.14, CGVS broer 2, p.6). U was dus op dat moment overgeleverd aan hun genade, maar toch zijn zij snel weer vertrokken. Ze eisten niet eens deze aanslag op, zo blijkt het uit uw verklaring dat uw oudere broer S(...) I(...) pas na uw eerste gehoor op het Commissariaatgeneraal ontdekte dat het de taliban waren die hem viseerden (CGVS 2, p.4). Er is geen enkele aanwijzing voor uw bewering dat men u aanviel in de plaats van uw oudste broer omdat u geen bodyguards had (CGVS 1, p.14) want blijkens uw verklaringen hebben de taliban uw huis nog met een bom bestookt (CGVS 1, p.10) en ook tweemaal uw broer S(...) I(...) beschoten in zijn wagen, telkens zonder daarbij hinder te ondervinden van de bodyguards van uw broer (CGVS 1, p.7,17, CGVS 2, p.4). De door u aangehaalde feiten ontberen een logische samenhang. Het cumulatieve effect van deze vaststellingen maakt dat het Commissariaat-generaal geen geloof hecht aan de door u geschetste omstandigheden waarin u stelt de verwondingen te hebben opgelopen.

Ook bij het tweede incident, de bomaanslag op uw ouderlijke huis, kunnen er tegenstrijdigheden vastgesteld worden. Zo verklaart u aanvankelijk stellig dat jullie aan het eten waren toen de bom werd gegooid. Uw broers waren allebei aanwezig. Het is makkelijk om daar zeker van te zijn, want volgens u bevond iedereen zich in dezelfde ruimte (CGVS 1, p.15-16). Uw broer S(...) H(...) daarentegen verklaart dat iedereen aan het eten was, behalve uw oudste broer S(...) I(...), die afwezig was. S(...) H(...) moest hem bellen om hem op de hoogte te stellen (CGVS broer 1, p.16). Tijdens uw tweede gehoor is de vraag nogmaals aan u gesteld wie er allemaal thuis was tijdens de bomaanslag. U herhaalt dat uw beide broers aanwezig waren, maar ditmaal voegt u daar aan toe dat u zelf in een ander vertrek was gaan zitten. U geeft dat dan ook als uitleg waarom u op dat vlak niet hetzelfde vertelt als uw broer (CGVS 2, p.15-16). Aangezien u tot op dat ogenblik geen zweem van twijfel had geuit over de aanwezigheid van uw broer S(...) I(...), is deze uitleg bezwaarlijk overtuigend te noemen, evenmin als het argument van uw broer als zou u de vraag verkeerd begrepen hebben (CGVS broer 2, p.8): de vraag is u in beide gehoren expliciet gesteld en uw wijzigde uw verklaring pas toen u werd geconfronteerd met die van uw broer. Aangezien zowel uw broer als uzelf in eerste instantie verklaarden dat jullie de bomaanslag samen hebben meegemaakt, is het onlogisch dat uw beider verklaringen op zo een cruciaal punt niet overeenstemmen. Over het document dat u over deze gebeurtenis voorlegde dienen dezelfde opmerkingen gemaakt te worden als hierboven. In de eerste plaats is het hoogst eigenaardig dat u documenten neerlegt die volgens u een bewijs zijn van uw relaas, maar dat u zelf aangeeft deze niet te hebben gelezen, deze desinteresse doet alweer de wenkbrauwen fronsen, temeer dat u scholing genoot en kunt lezen en schrijven wat niet gezegd kan worden van een groot deel van de Afghaanse bevolking (CGVS 2, p.10). Verder blijkt uit de datum die op het document staat, 5 jaddi 1394 (=26 december 2015) dat het gaat om een brief met een gesolliciteerd karakter, dat op uw vraag en in uw naam is opgesteld nadat u reeds in België was toegekomen. De bewijswaarde van dergelijke documenten is dan ook zeer gering. Ook bij de documenten van uw broer dringt deze bedenking zich op: in weerwil van zijn verklaring dat deze documenten geschreven zijn voor het vertrek uit Afghanistan (CGVS 2, p.8), blijkt uit de datums die erop staan, 28 mizan 1394 (=20 oktober 2015) en 26 qaws 1394 (=17 december 2015) dat deze pas zijn opgesteld nadat jullie in België zijn toegekomen.

Tijdens uw eerste interview, bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), hebt u gezegd dat uw broer S(...) I(...) werd bedreigd door onbekenden die zeiden dat hij moest stoppen met zijn werk (DVZ, vragenlijst CGVS vraag 3.5). Ook uw broer verklaarde toen dat S(...) I(...) werd bedreigd door onbekenden (DVZ,

vragenlijst CGVS broer vraag 3.5). In de loop van uw eerste gehoor op het CGVS verklaart u dat u niet weet waarom u bent aangevallen, hoewel u die aanval onrechtstreeks wel in verband brengt met het werk van uw broer. U stelt echter dat u alleen weet dat hij telefoontjes kreeg, en dat als iemand bedreigd zou zijn, dat het uw oudste broer zou zijn (CGVS 1, p.14). Uw broer S(...) H(...) legde gelijklopende verklaringen af in zijn eerste gehoor op het CGVS en voegt daaraan toe dat hij over die telefoontjes pas hoorde toen hij in België is toegekomen (CGVS broer 1, p.15). Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS werd u meermaals gevraagd hoe het komt dat u bij aankomst in België (i.c. wanneer u verklaringen aflegde bij DVZ) wist van de bedreigingen tegen uw broer, terwijl u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS verklaard had dat u niet wist of er bedreigingen waren geuit. U verklaart dan dat uw broer S(...) H(...), die samen met u hier in België is, u vertelde over de dreigementen en dat u pas sinds kort voor het tweede gehoor wist dat de taliban achter deze dreigementen zaten (CGVS 2, p.4-5,16). Daarmee heeft u echter niet opgehelderd waarom u tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal deed uitschijnen dat u niets wist over deze dreigementen. Uw broer ontkent dat hij deze verklaring heeft afgelegd bij DVZ en houdt vol dat hij slechts kort voor zijn tweede gehoor ontdekte dat S(...) I(...) bedreigingen kreeg (CGVS broer 2, p.5). Het louter ontkennen van wat er verklaard werd tijdens het eerste interview (bij DVZ) wanneer men daarmee wordt geconfronteerd is echter geen afdoende antwoord. De kans wordt namelijk geboden aan het begin van het gehoor op het Commissariaat-generaal om opmerkingen of correcties aan te brengen aan de verklaring die bij DVZ is afgelegd, en uw broer S(...) H(...) heeft toen niet gezegd dat er onnauwkeurigheden in het verslag stonden (CGVS broer 1, p.1-2). Dat jullie allebei geen gelijklopende verklaringen afleggen doorheen de verschillende interviews doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. U roept in dat u als jongere broer niet op de hoogte werd gehouden van wat er gebeurde in Afghanistan (CGVS 1, p.11). Uw broer S(...) H(...) haalt hetzelfde argument aan (CGVS broer 1, p.16,17,18). Het is hoogst merkwaardig dat u uw familie, uw vrienden en uw land hebt achtergelaten zonder dat u zich op de hoogte stelde van de precieze redenen van uw vertrek, en dat u zelfs in België, wanneer u duidelijk was gemaakt dat u hier uw asielmotieven moest komen toelichten, deze informatie niet probeerde te bemachtigen. Dit geldt a fortiori omdat er in de documenten die u en uw broer hebben voorgelegd ook staat dat uw familie het doelwit was van doodsb bedreigingen, waarvan er een zelfs nadrukkelijk stelt dat die bedreigingen uitgaan van tegenstanders van de regering. U verklaart dat u deze documenten niet hebt gelezen (CGVS 2, p.10) maar uw broer heeft ze wel gelezen (CGVS broer 2, p.8) en dus mag worden aangenomen dat hij van de inhoud op de hoogte zou zijn, in het licht van het feit dat hij 12 jaar naar school is geweest en zowel Dari als Pashto machtig is (CGVS broer 1, p.4). Zijn uitleg als zou men met doodsb bedreigingen de bomaanslag bedoelen (CGVS broer 2, p.8) kan niet overtuigen: dat is een erg eigenaardige interpretatie van de tekst. Aangezien u nog steeds in contact staat met uw familie in Afghanistan (CGVS 1, p.7, CGVS broer 1, p.7) had u ruimschoots de gelegenheid om dit te doen. Het is immers aan u, die in België bescherming vraagt, om de vrees voor vervolging die u inroept aannemelijk te maken door zo volledig mogelijke verklaringen af te leggen. Ook hier moet dus worden vastgesteld dat uw geloofwaardigheid taant vanwege uw kennelijke desinteresse in de problemen die aan de basis van uw vertrek zouden liggen. Uw broer verklaart dat hij er niet van op de hoogte was dat hij tijdens een asielprocedure vragen zou moeten beantwoorden (CGVS broer 1, p.18). Het wordt echter doorheen de asielprocedure duidelijk uitgelegd wat er van de asielzoeker verwacht wordt: bij het voorafgaand advies van de vragenlijst CGVS van DVZ staat in kristalheldere bewoordingen dat u de mogelijkheid geboden zal worden om uitvoerig alle elementen en feiten weer te geven. U en uw broer hadden overigens een raadsman ter beschikking aan wie jullie vragen over de procedure konden richten. Deze verschoningsgrond kan het Commissariaat-generaal bijgevolg niet aanvaarden.

Voorts moet er nog worden opgemerkt dat u zelf geen melding maakt van dreigementen tegen uw persoon, iets dat u expliciet werd gevraagd (CGVS 1, p.14, CGVS 2, p.4). Behalve de door u beweerde aanval op uw persoon, waarvan de omstandigheden in dewelke deze zou hebben plaatsgevonden alsook de mogelijke oorzaak ervan om bovenstaande redenen niet geloofwaardig wordt geacht, en uw verklaringen over de bom die naar jullie huis gegooid werd, waaraan evenmin geloof wordt gehecht, zijn er geen concrete feiten die erop wijzen dat u bij terugkeer een vrees heeft in de zin van de vluchtelingenconventie. Ook uw broer S(...) H(...) verklaart dat hij geen reden heeft om te denken dat hij persoonlijk werd geviséerd, hij vertrok gewoon omdat jullie vader hem dat gebod en vermeldt de algemene slechte situatie in Afghanistan als reden waarom hij bij terugkeer vreest gedood te worden (CGVS broer 1, p.18, 19). Uw oudste broer S(...) I(...), die wel het doelwit zou uitmaken van deze terreurcampagne tegen uw familie, woont zoals eerder al vermeld werd volgens u nog steeds in hetzelfde dorp (CGVS 1, p.7; CGVS broer 2, p.4). Volgens uw verklaringen is hij al meermaals het doelwit geweest van moordaanslagen (CGVS 1, p.7,14, CGVS 2, p.4; CGVS broer 1, p.7,17, CGVS broer 2, p.5). S(...) I(...) draagt een wapen en heeft bodyguards die hem overal vergezellen (CGVS 1, p.10,17, CGVS 2, p.9). Als uw broer S(...) I(...) dus niet thuis is, en volgens u brengt hij zijn tijd vooral in

het districtscentrum door, blijft zijn familie dus onbeschermd achter (CGVS 1, p.17, CGVS broer 1, p.11). Gevraagd naar veiligheidsmaatregelen na de aanslag op uw huis, noemt u alleen het feit u en uw broer het land hebben verlaten. U legt dus nadrukkelijk het verband tussen de bomaanslag en uw vertrek (CGVS 1, p.15). U slaagt er evenwel niet in om te verduidelijken hoe uw vertrek de overige bewoners van het aangevallen huis zou beveiligen. Uw antwoord beperkt zich tot de vaststelling dat S(...) I(...) zijn gezin en jullie bejaarde ouders niet kunnen achterlaten (CGVS 1, p.17). U herhaalt dit tijdens uw tweede gehoor, en legt ook uit dat uw familieleden niet buiten komen, met uitzondering van S(...) I(...). Wanneer u vervolgens wordt gevraagd of het binnenshuis wel veiliger is als er al eens een granaat naar binnen werd gegooid, antwoordt u dat u dat niet weet (CGVS 2, p.9). Voor de aanslagen die na uw aankomst in België op uw oudste broer I(...) zijn gepleegd zijn er alleen de blote beweringenn van u en uw broer. In het licht van de alreeds talrijke vastgestelde tegenstrijdigheden en inconsistenties, kunnen deze blote beweringen op zich niet volstaan om een geloofwaardige vrees voor u en uw broer aan te tonen. Het is namelijk zeer moeilijk om in te zien hoe de door u voorgehouden vrees te verenigen valt met het gedrag van uw oudste broer S(...) I(...), die nog steeds op dezelfde plaats woont hoewel hij volgens u het hoofddoelwit is.

De lidkaart van de Chiknowri youth council die door u werd neergelegd, volstaat niet om een gegronde vrees aan te tonen. U verklaart immers nergens dat u het slachtoffer werd van vervolging vanwege uw lidmaatschap. Bovendien verklaart u dat alle jonge mensen in het dorp lid werden en zo een kaart kregen (CGVS 1, p.13; CGVS broer 1, p.11,12). Daarbij maakt u geen gewag van enige toelatingscriteria. U verklaart zelf heel nadrukkelijk dat u niets deed in het kader van deze vereniging (CGVS 1, p.12). U vermeldt niet eens de occasionele vergaderingen die de vereniging volgens uw broer hield (CGVS broer 1, p.9). Hij heeft het ook over meldingen van verdachte handelingen doch kan hiervan geen concreet voorbeeld geven (CGVS broer 1, p.11,12). Het is niet aannemelijk dat het volledig vrijblijvende lidmaatschap van een dergelijk organisatie een vrees voor vervolging zou inhouden ook al gaat het om een officieel erkende organisatie, zoals moet blijken uit de oprichtingsakte die u hebt voorgelegd. Hier moet in herinnering gebracht worden dat Afghaanse documenten slechts een zeer beperkte bewijswaarde hebben (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus 'Afghanistan: Corruptie en valse documenten').

Voor u persoonlijk wil het Commissariaat-generaal tenslotte nog aanstippen dat u over uw Facebookprofielen niet oprecht bent geweest tijdens uw gehoor. Tijdens uw tweede gehoor deed u uitschijnen dat er profielen onder uw naam zijn aangemaakt door onbekenden (CGVS 2, p.5). Later wijzigt u uw verklaring en geeft u toe dat u een tweede profiel had aangemaakt omdat u dacht dat de Belgische staat, waarvan u de bescherming inroept, uw eerste Facebookprofiel zou kunnen bespioneren (CGVS 2, p.7). Gevraagd naar een ander profiel met uw foto en onder uw naam keert u terug naar uw uitleg dat een onbekende daarvoor verantwoordelijk is (CGVS 2, p.14). U schept ook pas na herhaaldelijk vragen duidelijkheid over uw contacten op Facebook: zo antwoordt u aanvankelijk dat u niet weet wie Said Ahmad Asrar is, dat het maar een Facebookvriend is, terwijl iets later verklaart dat het een dorpsgenoot was die in Afghanistan dezelfde club frequenteerde als u (CGVS 2, p.7-8). Dergelijke inconsistenties wijzen erop dat u het Commissariaat-generaal zand in de ogen wil strooien. Overigens is de woonplaats die uw broer S(...) I(...) op Facebook zette, Kabul, strijdig met uw verklaringen als zou hij in Surkhrod wonen en werken (CGVS 1, p.7,17; CGVS 2, p.6). Het is weinig aannemelijk dat hij daarmee de taliban op een dwaalspoor zou proberen zetten, zoals u vermoedt, of dat hij Kabul geschreven heeft omdat alle Afghanen dat doen (CGVS 2, p.6). Met dergelijke beweringen wakkert u de vermoedens aan dat u geen volledige en betrouwbare verklaringen heeft afgelegd. Al deze vaststellingen tasten uw geloofwaardigheid verder aan.

Het geheel van deze vaststellingen maakt dan ook dat het Commissariaat-generaal aan uw relaas geen geloof kan hechten. De Vluchtelingenstatus kan u dus niet worden toegekend. Op basis van uw verklaringen komt u evenmin in aanmerking voor de status van subsidiaire bescherming.

De overige documenten die u heeft neergelegd kunnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen. Uw taskara en de enveloppe die u hebt voorgelegd zijn louter een aanwijzing van uw identiteit en herkomst. Zij hebben geen enkele betrekking op de door u ingeroepen vluchtmotieven. Dezelfde redenering gaat op voor de door u opgelopen verwondingen, hoewel u wel degelijk littekens heeft, spuit u mist over de manier waarop u deze heeft opgelopen en de oorzaken ervan waardoor de nood aan internationale bescherming niet kan aangetoond worden.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate

van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 14 december 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, zoals waar u woonachtig bent, maar de facto- in

een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bembommen of magnetische IED's op hun voertuigen.

Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisieerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroepen de verzoekende partijen zich op de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel I, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Verdrag

van Genève), en van "de gegrondheid en de wettelijkheid betreffende het vluchtelingenstatuut en het status van subsidiaire bescherming".

2.1.1. De verzoekende partijen lichten hun middel als volgt toe:

"Dat tegenpartij van mening is dat verzoekers niet aantonen dat er in hun hoofde een gegronde vrees bestaat voor vervolging in de zin van het Verdrag van Geneve of een reëel risico ernstige schade op te lopen in de zin van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

Dat deze verschillende verwijten bijgevolg geanalyseerd dienen te worden.

Voorafgaande opmerking : De ouderdom van tweede verzoeker

Overwegende dat tegenpartij op basis van verschillende uitgevoerde testen aanduidt dat eerste verzoeker meer dan 18 jaar is.

Dat deze testen volgens tegenpartij toegestaan hebben zijn ouderdom op 20,5 jaar te ramen, met een marge van 1,6 jaar.

Dat verzoeker bij het indienen van zijn asielaanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken in BELGIE meldde dat hij 17 jaar was.

Dat tegenpartij eruit besluit dat verzoeker de asielinstanties wou misleiden wat betreft zijn ouderdom.

Dat verzoeker eveneens een taskara indiende om aan te tonen dat hij inderdaad minder dan 17 was.

Dat tegenpartij echter aanvoert dat talrijke valse documenten circuleren, gezien de corruptie in AFGHANISTAN, en dat het dus gemakkelijk is zich dergelijke documenten te verschaffen.

Dat bijgevolg minder bewijskracht aan dit document kan worden toegewezen.

Dat verzoeker echter, zowel Belgische als Afghaanse medische getuigschriften indienden, die zijn minderjarigheid aantonen.

Dat gezien het anderzijds een driedubbele test betreft, hoewel deze niet het voorwerp is geweest van een beroep binnen de wettelijke termijn, de bewijskracht ervan door tegenpartij reeds in twijfel werd getrokken.

Dat het feit dat de botmassa van tweede verzoeker zo ontwikkeld blijkt te zijn, te wijten is aan zijn intensieve sportbeoefening.

Dat in ieder geval duidelijk is dat tegenpartij in haar bestreden beslissingen geen rekening heeft gehouden met het feit dat zijn een uiterste jonge asielaanvrager ondervraagde.

Dat met dit essentieel element rekening moet gehouden worden om zijn verklaringen te beoordelen.

Eerste lid : De oudste broer van verzoekers

Overwegende dat tegenpartij het weinig geloofwaardig acht dat de oudste broer van verzoekers de oorzaak is van hun problemen om reden dat zij slachtoffers werden ten gevolge van de stichting van zijn vereniging voor jongeren, maar dat, terwijl zij ertoe gedwongen werden het land te verlaten, hij met zijn vrouwen, zijn kinderen en hun ouders in hetzelfde huis blijven.

Dat tegenpartij van mening is dat in deze context alleen de oudste broer van verzoekers evenals zijn familie een bescherming nodig hadden en niet verzoekers.

Dat verzoekers inderdaad bevestigden dat hun problemen volgden op hun aansluiting tot de jeugdvereniging opgericht door hun oudste broer die als doel had de bescherming van het dorp te garanderen.

Dat dit geenszins in twijfel wordt getrokken.

Dat zij aangaande de vraag van tegenpartij waarom zij gemikt zijn, slechts hypothesen kunnen maken.

Dat uit hun verklaringen blijkt dat de oudste broer van verzoekers nauw beschermd wordt.

Dat zij alleen tesamen in hetzelfde huis verbleven, die constant door veiligheidsagent en werd bewaakt (CGVS Ismail, p.9).

Dat echter enkel de oudste broer van verzoekers in zijn hoedanigheid van stichter en directeur van de vereniging constant door lijfwachten werd beschermd (CGVS Ismail p. 9-14).

Dat deze laatsten hen constant volgden teneinde zijn veiligheid te garanderen.

Dat het in deze context eenvoudiger blijkt rechtstreeks achter verzoekers aan te gaan, die over geen enkele bijzondere bescherming beschikten en die leden van de vermelde vereniging waren, om hun oudste broer te intimideren.

Dat het geenszins om een tegenstrijdigheid of een onduidelijkheid gaat die toestaat, zoals tegenpartij het nochtans beweert, de geloofwaardigheid van verzoekers in twijfel te trekken.

Dat geen enkel argument uit deze bewering kan worden afgeleid.

Tweede lid : De hospitalisatie van tweede verzoeker

Overwegende dat tweede verzoeker in elkaar werd geslagen terwijl hij zich naar zijn sportclub te JALALABAD begaf.

Dat hij geslagen werd en bewusteloos raakte en pas 's anderdaags in het ziekenhuis ontwaakte.

Dat hij een getuigschrift van het ziekenhuis indiende, evenals een medisch

getuigschrift die de lidtekens op zijn lichaam beschreef, om de werkelijkheid van zijn aanranding aan te tonen.

Dat tegenpartij aan dit laatste medisch getuigschrift verwijt alleen de lidtekens te beschrijven, zonder de oorzaak of de reden ervan te vermelden.

Dat gesignaleerd dient te worden dat, gezien de geneesheer de aanranding niet heeft bijgewoond, hij de oorzaak van deze lidtekens niet kon melden.

Dat indien hij dit had gedaan, tegenpartij benadrukt zou hebben dat hij dit maar op basis van de verklaringen van tweede verzoeker had kunnen doen, en dat deze verklaringen dus niet geloofwaardig waren ...

Dat dit verwijt van tegenpartij dus ongepast blijkt te zijn.

Dat tegenpartij opmerkt dat verzoeker ook geen uitleg kan geven, gezien hij onbewust was.

Dat dit opnieuw overeenstemt met de werkelijkheid.

Dat het verbazend zou zijn geweest dat gezien verzoeker onbewust was, hij in staat zou zijn geweest om zijn aanranding te beschrijven ...

Dat verzoeker vervolgens aanduidt dat hij niet weet of de lidtekens het gevolg van de slagen of van chirurgische ingreep zijn.

Dat tegenpartij eruit afleidt dat verzoeker niet geloofwaardig is.

Dat opnieuw eraan herinnerd dient te worden dat verzoeker het bewustzijn verloor.

Dat hij de verwondingen veroorzaakt door deze aanranding kon aanduiden.

Dat hij echter niet weet of de geneesheren verzoeker moesten openen om zijn verwondingen te verzorgen of als het om open wonden ging.

Dat tegenpartij aan verzoeker verwijt dat hij hierover niet nader informeerde.

Dat nogmaals moet worden gewezen op de elementen uiteengezet in de voorafgaande opmerking.

Dat tegenpartij duidelijk geen rekening gehouden heeft met de jonge ouderdom van verzoeker tijdens zijn aanranding en tijdens zijn verhoor.

Dat tegenpartij dus ook geen rekening gehouden heeft met het traumatisme veroorzaakt door zulk een gewelddadige aanranding.

Dat tweede verzoeker duidelijk niet in staat was om te weten welke technieken werden gebruikt en op welke manier de geneesheren verkozen hem te verzorgen.

Dat, hoewel hij weet hoe hij werd verzorgd, hij niet weet of deze technieken nadien lidtekens op zijn lichaam hebben gelaten.

Dat de vragen die hij stelde verband hielden met de precieze omstandigheden van zijn aanranding en met de veroorzaakte verwondingen.

Dat deze vragen volkomen zinvol zijn rekening houdend met de context van de hospitalisatie van verzoeker.

Dat zij zo kon aanduiden op welke manier hij werd aangeranden, wie hem naar het ziekenhuis brachtte en de verwondingen waaraan hij leed toen hij in het ziekenhuis werd opgenomen (CGVS 2, Ismail pp 11-13).

Dat tegenpartij aan verzoeker eveneens verwijt het ingediend document niet te hebben gelezen.

Dat dit opnieuw aantoonst dat tweede verzoeker niet alleen uiterst jong is, maar ook op zijn grote broer rekent.

Dat hij hem dit document gegeven heeft, en dat tweede verzoeker hem betrouwde (CGVS 2 Ismail pp 10).

Dat tegenpartij vervolgens benadrukt dat er een vergissing bestaat wat betreft de datum van het ontslag uit het ziekenhuis gezien, in tegengesteld geval, verzoeker meer dan één jaar in het ziekenhuis zou zijn gebleven en dat het getuigschrift voor de datum van zijn ontslag zou zijn opgemaakt.

Dat verzoeker inderdaad bevestigde dat het duidelijk om een vergissing ging en vermeldde dat zijn alleen analfabeet waren.

Dat dit echter de geloofwaardigheid van verzoeker niet in twijfel trekt, en ook niet toestaat de authenticiteit van het vermeld document in twijfel te trekken.

Dat tegenpartij deze authenticiteit nochtans in twijfel trekt en de bewijskracht van dit document betwist.

Dat indien dit document werkelijk vals was, de vermelde data en andere elementen die gewoonlijk door tegenpartij worden gebruikt om de authenticiteit te betwisten (kopij, spelfouten,...) onder de aandacht zou worden gebracht, quod non.

Dat het dus duidelijk om een gewone materiële vergissing gaat, waarvoor verzoeker een uitleg trachtte te geven.

Dat eraan herinnerd dient te worden, zoals vermeld door verzoeker, dat zijn broer de document en ging halen, en niet rechtstreeks verzoeker.

Dat tegenpartij in de bestreden beslissing bijgevolg geen enkel elementen naar voren brengt die zou toestaan de geloofwaardigheid van verzoekers in twijfel te trekken evenals hun reëel vrees in geval van terugkeer naar hun land van herkomst.

- Derde lid : De aanranding van tweede verzoeker

Overwegende dat tegenpartij eveneens aan verzoeker verwijt dat hij geen samenhangende toespraak kon houden wat betreft zijn aanranding.

Dat tegenpartij aanvoert dat verzoeker tijdens zijn eerste verhoor meldde dat hij geslagen werd alvorens buiten kennis te raken en dat hij tijdens het tweede verhoor het tegenovergestelde zou hebben verklaard. Dat verzoeker tijdens zijn eerste verhoor inderdaad aanduidde dat hij meerdere slagen had gekregen alvorens bewusteloos te raken (CGVS I, p. 13).

Dat hij tijdens zijn tweede verhoor echter het tegenovergestelde niet heeft gezegd.

Dat hij verklaarde *« ik ben overal geslagen (...) dan wordt ik duizelig »* (CGRA II p. 12).

Dat verzoeker dus wel degelijk bevestigde dat hij werd geslagen alvorens bewusteloos te raken.

Dat hoewel de versies verschillen wat betreft de omstandigheden waarin de omstandigheden van deze aanranding hebben vernomen, vastgesteld dient te worden dat deze aanranding niet in twijfel mag worden getrokken.

Dat deze niet alleen wordt aangetoond door het gedetailleerd relaas van verzoeker maar ook door de talrijke sporen van slagen op zijn lichaam.

Dat tegenpartij deze aanranding dus niet in twijfel mag trekken.

Vierde lid : De bomaanslag

Overwegende dat tegenpartij aanvoert dat er eveneens tegenstrijdigheden bestaan wat betreft de aanslag waarvan zij het slachtoffer zijn geweest.

Dat tegenpartij betreffende deze aanslag tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoekers benadrukte.

Dat tweede verzoeker zich over dit duidelijk vergiste.

Dat hun oudste broer tijdens de aanslag niet in het huis aanwezig was.

Dat verzoekers echter nieuwe documenten indienden die toestaan de werkelijkheid van deze aanslag aan te tonen.

Dat tegenpartij de inhoud van deze documenten niet in twijfel trekt, noch wat ze vaststellen.

Dat zij zich ertoe beperkt aan te duiden dat deze documenten aan een sollicitatie van verzoekers blijken te beantwoorden.

Dat dit echter geenszins kan worden beweerd.

Dat, zelfs indien deze documenten door verzoekers werden gesolliciteerd, dit niet toestaat de inhoud ervan in twijfel te trekken, wat tegenpartij trouwens niet doet.

Dat tegenpartij deze documenten niet simpelweg kan verwerpen zonder de inhoud ervan te analyseren ermee rekening te houden.

Dat verzoekers betreffende dit incident talrijke details konden meedelen, die niet konden worden uitgevonden.

Dat dit de geloofwaardigheid van hun verklaringen nog versterkt en hun vrees bevestigt.

- Vijfde lid : De bedreigingen tegenover de broer van verzoekers

Overwegende dat de broer van verzoekers ook het slachtoffer van bedreigingen is geweest en dat hem aangeraden werd zijn werk stop te zetten.

Dat tegenpartij van mening is dat er een tegenstrijdigheid bestaat in de verklaringen van verzoekers.

Dat het echter duidelijk om een interpretatiefout in hoofde van tegenpartij gaat.

Dat de verklaringen van verzoekers concordant zijn en met de waarheid overeenstemmen.

Dat zij tijdens hun verhoor door de Dienst Vreemdelingenzaken allebei verklaarden dat hun oudste broer door onbekenden bedreigd werd.

Dat dit element duidelijk onbetwistbaar is en door tegenpartij trouwens niet in twijfel wordt getrokken.

Dat tegen hem echter nooit dreigementen werden geuit.

Dat de lijfwachten aanwezig waren omdat men wist dat hij met het stichten van de vereniging stoorde.

Dat dit uitdrukkelijk blijkt uit de briefwisseling ingediend door verzoekers en waarvan tegenpartij gewag maakt in de bestreden beslissing.

Dat zij anderzijds de twee aanvallen uitlegden waarvan zij het slachtoffer waren terwijl zich in in AFGHANISTAN bevonden.

Dat deze bedreigingen dus reëel waren, maar nooit mondeling of schriftelijk werden geuit.

Dat zij vervolgens allebei, tijdens hun eerste verhoor voor het CGVS, hebben aangeduid dat zij meer precies per telefoon werden bedreigd en dat zij het voorwerp van mondelinge bedreigingen waren geweest.

Dat dit tot dusver niet het geval was geweest.

Dat zij er om die reden geen melding van hebben gedaan tijdens hun verhoor door tegenpartij.

Dat men tijdens hun tweede verhoor door tegenpartij kon benadrukken dat hij werd bedreigd en kort voor hun verhoor kon vaststellen dat de dader van de bedreigingen Taliban waren.

Dat er bijgevolg geen enkele tegenstrijdigheid bestaat in de verklaringen van verzoekers.

Dat het duidelijk om een interpretatiefout in hoofde van tegenpartij gaat.

Dat het geenzins een gebrek aan geloofwaardigheid in de verklaringen van verzoekers betreft.

Dat anderzijds nooit werd betwist dat de enige vrezen van verzoekers het gevolg van de betrokkenheid van hun broer waren.

Dat zoals verzoekers het tijdens hun verhoor door tegenpartij uitlegden, hun broer zeer goed beschermd is en bijna niet kan worden geraakt.

Dat het bijgevolg gemakkelijker was achter verzoekers dan achter hun broer te komen.

Dat de rest van de familie van verzoekers trouwens in het huis verschuild blijft en niet naar buiten durft gaan uit vrees ook het slachtoffer van een aanslag te zijn.

- Zesde lid : de Facebook accounts van verzoeker

Overwegende dat het louter feit dat verzoeker meerdere FACEBOOK accounts heeft geenzins toestaat de werkelijkheid van de gebeurtenissen die hij in zijn land van herkomst beleefde in twijfel te trekken, en ook niet zijn vrezen in geval van terugkeer.

Dat hij anderzijds ook het slachtoffer van een piraterij is geweest gezien een andere Facebook account op zijn naam door een onbekende werd gecreëerd.

Dat dezelfde besluiten zich opleggen, geen enkele conclusie kan uit deze verschillende Facebook profielen worden getrokken.

Dat, wat betreft de verblijfplaats van zijn broer opnieuw geen enkele conclusie kan worden getrokken.

Dat het feit te melden dat hij in KABOUL verblijft geenzins betekent dat hij in KABOUL verblijft.

Dat dit element opnieuw niet toestaat de werkelijkheid van de vrezen van verzoekers in hun land van herkomst in twijfel te trekken.

- Zevende lid : de situatie in AFGHANISTAN

Overwegende dat de situation in AFGHANISTAN verre van rustig is.

Dat gewapende groepen talrijke aanrandingen begaan.

Dat men zo in een verslag van rapport d'Amnesty International kan lezen dat « The Taliban and other armed insurgent groups were responsible for the majority of civilian casualties, approximately 60%, according to UNAMA.

On 3 February, the Taliban shot dead a 10-year-old boy on his way to school in Tirin Kot, southern Uruzgan. It was believed that the boy was shot because he had fought the Taliban on earlier occasions alongside his uncle, a former Taliban commander who switched allegiance and became a local police commander.

On 19 April, Taliban militants attacked a security team responsible for protecting high-level government officials in Kabul, killing at least 64 people and wounding 347. It was the biggest Taliban attack on an urban area since 2001.

On 31 May, Taliban militants posing as government officials kidnapped around 220 civilians at a fake checkpoint along the Kunduz-Takhar highway near Arzaq Angor Bagh in Kunduz province. They killed 17 of the civilians and the rest were eventually rescued or released. At least 40 more people were kidnapped and others killed in the same area on 8 June.

On 23 July, a suicide attack claimed by the armed group Islamic State (IS) killed at least 80 people and wounded more than 230 during a peaceful demonstration by members of the Hazara minority in Kabul.

In August, three armed men attacked the American University in Kabul, killing 12 people and injuring nearly 40, mostly students and teachers. No one claimed responsibility for the attack.

On 11 October, IS conducted a co-ordinated attack against a large group of mourners in a Shi 'a mosque in Kabul. The attackers used explosive materials and stormed the mosque, reportedly taking hostage hundreds of mourners. At least 18 people were shot dead and over 40 injured, including women and children ».

Dat het verslag van Human Rights Watch bevestigt dat « The United Nations documented 8,397 civilian casualties as of September 30, approximately the same as the record number set in the first nine months of 2015. The Taliban and other insurgents were responsible for 61 percent, most from IEDs and suicide attacks. Government forces, including unofficial militias, caused 23 percent of civilian casualties.

Kabul saw an increase in particularly deadly attacks, including an April 16 suicide truck bomb that detonated in a parking lot adjacent to the VIP Protection Force Directorate. The Taliban claimed responsibility for the blast, which killed 56 civilians and injured more than 300. On July 23, multiple suicide bombings at a large protest march made up primarily of ethnic Hazaras killed at least 80 and injured more than 250; groups affiliated with ISIS claimed responsibility for the attack. On August 24, insurgents attacked the American University of Afghanistan in Kabul, killing 14 students and lecturers.

Throughout 2016 both ANSF and insurgent forces raided and attacked medical clinics and hospitals. Early on February 18, Afghan police special forces raided a clinic run by the humanitarian organization Swedish Committee for Afghanistan, assaulted medical staff, and shot dead two patients, including a 16-year-old, and a 15-year-old caregiver.

Witnesses reported that international military forces accompanied the Afghan forces, although they did not enter the clinic. Wardak provincial authorities justified the raid on the grounds the clinic was treating Taliban. On September 12, Taliban fighters dressed as doctors attacked the Mirwais Hospital in Kandahar city, apparently targeting the deputy governor who was visiting the facility. In the ensuing gun battle, one patient was killed.

Civilian casualties from ANSF operations during ground offensives also increased compared to 2015; most were due to indiscriminate mortar and rocket fire in civilian-populated areas. Aerial strikes—most from attack helicopters—resulted in a 72 percent increase in civilian casualties—the highest since 2011. Most victims were women and children.

The number of people internally displaced due to the conflict surged as fighting intensified in mid-year. More than 300,000 new internally displaced persons (IDPs) in 2016 brought the nationwide total to at least 1.3 million people. Humanitarian organizations reported that many IDPs were living in informal settlements where they lacked access to safe water, sanitation, health care, and education. Many returning refugees and migrants, most from Pakistan, joined the ranks of the IDPs.

In late 2015 through at least early 2016, the Taliban stepped up their recruitment of child soldiers, particularly in northeastern Afghanistan. While the government criminalized the recruitment of Afghans under 18 years of age, the practice continued, most notably among the Afghan Local Police (ALP), a militia force. Government forces, including the Afghan National Army (ANA), Afghan National Police (ANP), and ALP increasingly occupied or used schools for military purposes in contested areas. The practice was particularly acute in Baghian and Helmand provinces. The United Nations also reported a significant increase in attacks against schools by both Taliban and groups affiliating themselves with ISIS.

As fighting intensified in northern provinces, Afghan officials reactivated progovernment militias to bolster security. In Faryab, Kunduz, and other provinces, these militia forces were accused of killing and assaulting civilians.

These recent attacks on civilians added to decades of armed conflict and insecurity, which have taken their toll on the population's mental health. Health experts have voiced concern about the high prevalence of mental health conditions among Afghans, and the lack of community-based mental health services for those with psychosocial disabilities ».

Dat rekening houdend met het bovenstaande, maar ook met alle in bijlage aan huidig beroep gevoegde verslagen, verzoekers noodzakelijk ten minste het status van subsidiaire bescherming toegekend dient te worden.”.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (zie hiervoor het wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van de verzoekende partijen in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom de verzoekende partijen al dan niet beantwoorden aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Ingevolge de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die dienen te worden gelezen in het licht van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) rust de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning, respectievelijk toekenning, vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een

poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. X). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. X; UNHCR, a.w., nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. Aangaande de vluchtelingenstatus

De verzoekende partijen stellen hun land van herkomst verlaten te hebben uit vrees voor problemen naar aanleiding van de professionele activiteiten van hun broer. Zij verklaren dat hun oudste broer zijn job als autoverkoper opgaf om in dienst van de overheid een jeugdorganisatie op te richten die de vrede en veiligheid in hun dorp beoogde te bevorderen. De verzoekende partijen zouden, net als alle jonge mensen in het dorp, een lidkaart van deze organisatie hebben gekregen. Niet lang nadat deze vereniging werd opgericht zou de tweede verzoekende partij op weg naar de sportclub op de openbare weg zijn aangevallen, daarbij het bewustzijn hebben verloren en de volgende dag weer bijgekomen zijn in het ziekenhuis. De broer van de verzoekende partijen zou sindsdien telefonische bedreigingen hebben ontvangen omwille van zijn werkzaamheden voor de jeugdorganisatie die hij oprichtte. Enkele maanden later zou er een bomaanval gepleegd zijn op het ouderlijk huis van de verzoekende partijen toen zij daar samen met hun familie aanwezig waren. De politie zou een onderzoek hebben gevoerd, maar dat zou zonder gevolg zijn gebleven. Naar aanleiding van deze gebeurtenissen zou de vader van de verzoekende partijen besloten hebben dat zij Afghanistan dienden te verlaten. Na het vertrek van de verzoekende partijen zouden er twee moordaanslagen zijn gepleegd op hun oudere broer, welke hij overleefde, en zou deze broer door de taliban telefonisch zijn bedreigd.

De Raad kan in navolging van de verwerende partij geen geloof hechten aan de voorgehouden asielmotieven van de verzoekende partijen.

Zoals blijkt uit de verklaringen van de verzoekende partijen, en door hen ook wordt bevestigd in hun verzoekschrift, liggen de activiteiten van hun oudere broer ten grondslag aan de vrees die zij stellen te koesteren ten aanzien van hun land van herkomst. Kort nadat hun broer zijn functie opnam als hoofd van een jeugdorganisatie zou de tweede verzoekende partij zijn aangevallen door onbekenden in Jalalabad en enkele maanden daarna zou er een bomaanslag op hun ouderlijk huis hebben plaatsgevonden, waarna hun vader besloot dat zij hun land van herkomst dienden te ontvluchten. Nochtans verklaarde de tweede verzoekende partij dat zij nooit persoonlijk werd bedreigd. Zij maakte weliswaar gewag van een aanval op haar persoon, maar stelde tevens dat zij niet wist waarom dit gebeurde (stuk 10, gehoorverslag 8/11/2016, p. 14; stuk 6, gehoorverslag 2/3/2017, p. 4). De eventuele link tussen dit voorval en de activiteiten van haar oudste broer werd door haar op geen enkele wijze concreet aangetoond en berust aldus op loutere vermoedens. Ook de eerste verzoekende partij verklaarde dat zij geen reden heeft om te denken dat zij persoonlijk werd gevisieerd en dat zij vertrok omdat haar vader haar dit opdroeg (stuk 10, gehoorverslag 8/11/2016, p. 18). Daarentegen blijkt dat hun oudere broer, wiens activiteiten ten grondslag zouden liggen aan hun vrees, wel persoonlijk wordt

bedreigd en geïsoleerd. Hun broer zou immers dreigtelefoontjes hebben ontvangen en na het vertrek van de verzoekende partijen meermaals zijn beschoten. Na deze aanvallen zou hij door de taliban zijn opgebeld met de boodschap dat zij zich wilden wreken omdat hij informatie over hen zou hebben doorspeeld aan de overheid (administratief dossier tweede verzoeker, stuk 6, gehoorverslag 2/3/2017, p. 4-6, 16). Gelet op deze omstandigheden tart het elke logica dat de oudere broer van de verzoekende partijen zich nog steeds op dezelfde plek in Afghanistan bevindt, samen met zijn vrouw en kinderen en met hun ouders, *nota bene* in hetzelfde huis waarin zij allen samenwoonden en waarop reeds een bomaanslag zou zijn gepleegd. Beide verzoekende partijen werden tijdens hun respectievelijke gehoren geconfronteerd met dit markante gebrek aan logica in hun asielrelaas, maar bleken niet in staat dienaangaand een afdoende verklaring te bieden (stuk 10, gehoorverslagen 8/11/2016, p. 17; administratief dossier tweede verzoekende partij, stuk 6, gehoorverslag 2/3/2017, p. 9). Zij komen niet verder dan dat hun broer constant door lijfwachten wordt beschermd en de rest van hun familie zich in het huis verschuild houdt, zoals zij ook in hun verzoekschrift herhalen. Er dient evenwel te worden vastgesteld dat deze lijfwachten de taliban er niet van weerhielden om hun broer meermaals te beschieten, noch om een granaat te werpen in het huis waar zijn familie zich bevond. De tweede verzoekende partij verklaarde overigens dat haar broer zich voornamelijk in het districtscentrum bevindt en dat de lijfwachten hem altijd vergezellen, wat impliceert dat het huis onbeschermd achterblijft in zijn afwezigheid (stuk 10, gehoorverslag 8/11/2016, p. 17; stuk 6, gehoorverslag 2/3/2017, p. 9). De Raad besluit dat de door de verzoekende partijen voorgehouden vrees niet strookt met het gedrag van hun oudste broer die, hoewel hij geïsoleerd zou worden door de taliban, nog steeds op dezelfde plaats woont in Afghanistan en daar zijn familie het merendeel van de tijd onbeschermd achterlaat.

Nog daargelaten het vastgestelde gebrek aan logica, kan aan het asielrelaas van de verzoekende partijen geen geloof worden gehecht omwille van de talrijke inconsistenties, tegenstrijdigheden en lacunes in hun verklaringen.

Vooreerst dient gewezen te worden op het gebrek aan consistentie tussen de verklaringen van de tweede verzoekende partij met betrekking tot de aanval waarvan zij het slachtoffer zou zijn geweest in Jalalabad. Tijdens haar eerste gehoor verklaarde zij dat zij met een mes gestoken werd in haar zij, vervolgens geslagen werd met de kolf van een wapen en daarna het bewustzijn verloor (stuk 10, gehoorverslag 8/11/2016, p. 13). Echter, tijdens haar tweede gehoor beweerde zij zich niet meer te herinneren dat zij neergestoken werd omdat zij heel hard geslagen zou zijn geweest (stuk 6, gehoorverslag 2/3/2017, p. 12). Waar de tweede verzoekende partij aanvoert dat zij ook tijdens haar eerste gehoor vermeldde dat zij geslagen werd vooraleer zij het bewustzijn verloor, doet zij geen afbreuk aan de vaststelling dat zij toen verklaarde gestoken te zijn met een mes vooraleer zij geslagen werd.

De verzoekende partijen blijken tevens uiteenlopende verklaringen te hebben afgelegd aangaande de nasleep van deze aanval. De tweede verzoekende partij verklaarde dat haar oudste broer gesproken had met getuigen van de aanval die haar naar het ziekenhuis hadden gebracht en dat hij haar vertelde wat er met haar was gebeurd toen zij 's anderendaags bijkwam in het ziekenhuis (stuk 10, gehoorverslag 8/11/2016, p. 13; stuk 6, gehoorverslag 2/3/2017, p. 11, 12). Echter, de eerste verzoekende partij verklaarde dat haar oudere broer niet wist wat er gebeurd was toen zij aankwam in het ziekenhuis en dat de mensen die haar jongere broer naar daar hadden gebracht op dat moment al weer vertrokken waren. Zij verklaarde bovendien dat haar broer haar zelf heeft verteld wat er met hem was gebeurd nadat hij weer was bijgekomen in het ziekenhuis. Geconfronteerd met de verklaringen van haar broer dat die zich zelf niets meer herinnerde, paste de eerste verzoekende partij vervolgens haar verklaring aan en stelde zij dat haar broer haar niet meer kon vertellen dan dat hij werd aangevallen, viel en zich niet meer herinnerde wat er dan gebeurde, maar dat zij enige tijd na het incident winkeliers uit de buurt hierover is gaan bevragen (stuk 6, gehoorverslag 2/3/2017, p. 6).

Verder mag het verbazen dat de tweede verzoekende partij niet weet of bepaalde van de littekens al dan niet het gevolg zijn van de medische ingreep die zij moest ondergaan (stuk 6, gehoorverslag 2/3/2017, p. 11). Dat zij haar bewustzijn verloor tijdens de aanval staat er niet aan in de weg dat zij de mogelijkheid had om na haar operatie bij bewustzijn te informeren naar de plaatsen op haar lichaam waar zij verwond was en de medische ingrepen die nodig waren.

In zoverre de tweede verzoekende partij zich beroept op haar jonge leeftijd destijds, biedt haar jeugdige leeftijd op zich geen verschuiving voor de gedane vaststellingen. Voorts wordt door de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht opgemerkt, kan de tweede verzoekende partij op basis van het resultaat van het in haar hoofde gevoerde leeftijdsonderzoek niet

als minderjarige worden beschouwd. Waar zij bij het indienen van haar asielaanvraag op 21 september 2015 voorhiel zeventien jaar oud te zijn, werd haar leeftijd op 9 december 2015 vastgesteld op 20,5 jaar met een standaarddeviatie van 1,6 jaar (stuk 22, beslissing Dienst Voogdij van 18 december 2015). Het resultaat van deze medische analyse kan niet in onderhavige procedure voor de Raad worden betwist. De verzoekende partijen hadden de mogelijkheid om tegen de beslissing van de Dienst Voogdij beroep in te stellen bij de Raad van State en dit binnen de 60 dagen na de betekening van de beslissing, welke beroepsmogelijkheid ook werd aangegeven in de beslissing van de Dienst Voogdij. De kritiek dienaangaande in het verzoekschrift wordt dan ook niet in overweging genomen.

De tweede verzoekende partij kan zich evenmin dienstig beroepen op het eventuele trauma dat zij aan de aanval zou hebben overgehouden. Dit kan immers niet op afdoende wijze verklaren waarom zij klaarblijkelijk heeft nagelaten zich terdege te informeren over de toestand waarin zij zich bevond toen zij het ziekenhuis werd binnengebracht. Hoewel zij tot de elfde graad naar school ging en geletterd is, getroostte zij zich zelf niet de moeite om de door haar neergelegde verklaring van het ziekenhuis te lezen (stuk 6, gehoorverslag 2/3/2017, p. 10). De tweede verzoekende partij verschoont haar gedrag niet waar zij stelt dat haar grote broer haar dit document heeft gegeven en dat zij op hem rekende. Van een volwassen en geletterde asielzoeker die in België bescherming vraagt mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij het nodige doet om de door hem ingeroepen vrees voor vervolging aannemelijk te maken. In dit opzicht kan van hem worden verwacht dat hij op de hoogte is van de inhoud van de documenten die hij ter staving van zijn aanvraag neerlegt.

Voor zover nog geloof kan worden gehecht aan voormelde aanval op de tweede verzoekende partij en de hospitalisatie die erop volgde, dient te worden opgemerkt dat noch voormelde verklaring van het ziekenhuis, noch het neergelegde medische attest de beweringen dienaangaand kunnen staven. Zoals ook door de verzoekende partijen wordt erkend, houdt het medisch attest slechts de vaststelling in van de littekens op het lichaam van de tweede verzoekende partij en spreekt dit attest zich niet uit over de omstandigheden waarin zij deze letsels heeft opgelopen. Aan de authenticiteit van de verklaring van het ziekenhuis wordt afbreuk gedaan door de vaststelling dat de daarin vermelde data niet stroken met de verklaringen van de tweede verzoekende partij. Zij verklaarde dat de door haar voorgelegde documenten reeds bestonden vóór zij Afghanistan verliet en dat haar oudste broer ze heeft opgestuurd naar België (stuk 6, gehoorverslag 2/3/2017, p. 10). De verklaring van het ziekenhuis werd blijkens de vertaling echter opgesteld in de negende maand van het Afghaanse jaar 1394, daar waar de verzoekende partijen Afghanistan naar eigen zeggen reeds in de tweede maand van het jaar 1394 zouden verlaten hebben (stuk 21, verklaring DVZ, rubriek 31). Bovendien werd de tweede verzoekende partij volgens dit document op 28/4/1394 uit het ziekenhuis ontslagen, wat uiteraard geen steek houdt in het licht van de verklaarde vertrekdatum. Dat het hier een materiële vergissing betreft, zoals wordt voorgehouden in het verzoekschrift, kan niet overtuigen. Het is immers niet aannemelijk dat de opsteller van dit document zich omtrent meerdere data zou hebben vergist.

Ook wat betreft de bomaanslag op het ouderlijke huis, blijken de verklaringen van de verzoekende partijen niet overeen te stemmen. Zo verklaarde de tweede verzoekende partij aanvankelijk dat zij en haar familie aan het eten waren toen de bom werd gegooid. Iedereen zou zich toen volgens haar in dezelfde ruimte hebben bevonden, inclusief haar beide broers (stuk 10, gehoorverslag 8/11/2016, p. 15, 16). Echter, volgens de eerste verzoekende partij was haar oudere broer op dat moment niet aanwezig en diende zij hem na de bomaanslag te bellen om hem ervan op de hoogte te stellen (stuk 10, gehoorverslag 8/11/2016, p. 16). Tijdens haar tweede gehoor herhaalde de tweede verzoekende partij dat haar beide broers aanwezig waren in het huis op het ogenblik van de bomaanslag, om vervolgens, geconfronteerd met de verklaring van haar broer, toe te voegen dat zij zich zelf in een andere kamer bevond en bijgevolg niet wist of haar oudste broer al dan niet aanwezig was (stuk 6, gehoorverslag 2/3/2017, p. 15, 16). Aangezien de tweede verzoekende partij er tot dan geen enkele twijfel over had laten bestaan dat haar beide broers aanwezig waren, is het niet aannemelijk dat zij zich daarover eerst zou hebben vergist. Waar de tweede verzoekende partij thans bevestigt dat haar oudste broer tijdens de aanslag niet aanwezig was in het huis, beperkt zij zich tot een loutere verklaring *post factum* die geen afbreuk kan doen aan de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen haar eigen verklaringen respectievelijk haar eigen verklaringen en die van haar broer. De vaststelling dat de politieaangiftes van de verzoekende partijen werden opgesteld na hun vertrek uit Afghanistan is een duidelijke indicatie voor het gesolliciteerde karakter van deze documenten.

Tot slot merkt de Raad op dat de algemene geloofwaardigheid van de verzoekende partijen bijkomend wordt geschaad door de vaststelling dat de tweede verzoekende partij geen oprechte verklaringen heeft

afgelegd over haar profielen op Facebook. In de bestreden beslissing die in haar hoofdte werd genomen wordt dienaangaande het volgende vastgesteld:

"(...)Tijdens uw tweede gehoor deed u uitschijnen dat er profielen onder uw naam zijn aangemaakt door onbekenden (CGVS 2, p.5). Later wijzigt u uw verklaring en geeft u toe dat u een tweede profiel had aangemaakt omdat u dacht dat de Belgische staat, waarvan u de bescherming inroept, uw eerste Facebookprofiel zou kunnen bespioneren (CGVS 2, p.7). Gevraagd naar een ander profiel met uw foto en onder uw naam keert u terug naar uw uitleg dat een onbekende daarvoor verantwoordelijk is (CGVS 2, p.14). U schept ook pas na herhaaldelijk vragen duidelijkheid over uw contacten op Facebook: zo antwoordt u aanvankelijk dat u niet weet wie S. A.A. [...] is, dat het maar een Facebookvriend is, terwijl iets later verklaart dat het een dorpsgenoot was die in Afghanistan dezelfde club frequenteerde als u (CGVS 2, p.7-8). Dergelijke inconsistenties wijzen erop dat u het Commissariaat-generaal zand in de ogen wil strooien. Overigens is de woonplaats die uw broer S(...) I(...) op Facebook zette, Kabul, strijdig met uw verklaringen als zou hij in Surkhrod wonen en werken (CGVS 1, p.7,17; CGVS 2, p.6). Het is weinig aannemelijk dat hij daarmee de taliban op een dwaalspoor zou proberen zetten, zoals u vermoedt, of dat hij Kabul geschreven heeft omdat alle Afghanen dat doen (CGVS 2, p.6). Met dergelijke beweringen wakkert u de vermoedens aan dat u geen volledige en betrouwbare verklaringen heeft afgelegd. Al deze vaststellingen tasten uw geloofwaardigheid verder aan."

Waar de tweede verzoekende partij zonder meer beweert dat een ander Facebook-account op haar naam werd gecreëerd door een onbekende en dat uit het account van haar oudste broer niets mag worden afgeleid aangaande diens woonplaats, verklaart noch verschoont zij bovenstaande objectieve vaststellingen op afdoende wijze.

De documenten die door de verzoekende partijen op de zitting van 24 januari 2018 worden neergelegd kunnen bovenstaande appreciatie van hun asielmotieven niet in een ander daglicht stellen. Het medisch attest dat als stuk 11 wordt aangeduid in de inventaris blijkt niet aanwezig in de stukkenbundel. Stuk 11 in de stukkenbundel bevat enkel de beëdigde vertaling van het Pashtu naar het Nederlands van een verklaring van de verzoekende partij gericht aan het departement Volksgezondheid van de provincie Nangarhar. Bijgevolg is dit document geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de verzoekende partij haar verwondingen opliep. Het Belgische medisch attest werd reeds eerder voorgelegd en werd hoger besproken. De getuigenis van de dorpsoudsten van Chaknawri (stuk 13) werden, gelet op de vermelde data, na het vertrek van de verzoekende partijen opgesteld en hebben een subjectief en gesolliciteerd karakter. De Raad benadrukt dat documenten hoe dan ook slechts over een ondersteunende bewijswaarde beschikken, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat het asielrelaas van de verzoekende partijen ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat in Afghanistan een erg niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagmaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat (administratief dossier tweede verzoekende partij, stuk 20, Landeninformatie, COI Focus, "Afghanistan. Corruptie en valse documenten" van 27 juni 2013). Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas te herstellen

Gelet op het voorgaande, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet en dat de verzoekende partijen derhalve niet het voordeel van de twijfel kan worden gegend.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat de verzoekende partijen een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

De verzoekende partijen hebben niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partijen beroepen zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit hun verklaringen, noch uit de andere elementen van het dossier, blijkt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in de administratieve dossiers geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat de verzoekende partijen in aanmerking komen voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot het eventuele risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissingen terecht als volgt gemotiveerd:

“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 14 december 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen

aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, zoals waar u woonachtig bent, maar de facto in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berybommen of magnetische IED's op hun voertuigen.

Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisieerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Uit de meer recente landeninformatie die door de verwerende partij werd bijgebracht middels de aanvullende nota die door haar werd neergelegd op 17 januari 2018 (EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security situation" van december 2017) kan niet blijken dat de veiligheidssituatie in Jalalabad inmiddels in die zin is gewijzigd dat het niet langer opgaat te stellen dat er actueel voor burgers in deze provincie geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Waar de verzoekende partijen betogen dat de situatie in Afghanistan van die aard is dat zij de toekenning van de subsidiaire bescherming rechtvaardigt en verwijzen naar door hen gevoegde landeninformatie met betrekking tot Afghanistan in het algemeen, gaan zij voorbij aan het hoger aangestipte regionale verschil inzake veiligheid in Afghanistan. Uit deze landeninformatie kan niet blijken dat de hoger weergegeven analyse met betrekking tot de veiligheidssituatie in Jalalabad, zijnde hun regio van herkomst, niet langer actueel of correct zou zijn.

De verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.5. *In casu* maken de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

2.6. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend achttien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS